

Ο άγ. Δημήτριος διασώζει 2η φορά τον π. Φιλόθεο Ζερβάκο από την εκτέλεση!

/ [Πεμπτουσία](#)

[Βλ. και www.pemptousia.gr/?p=142596]

[Νέο ταξίδι προς το Άγιον Όρος, Μάιος 1910]

Το εσπέρας αναχωρήσαμε εκ Βόλου και κατά την πρωίαν εφθάσαμε εις Θεσσαλονίκην, αλλά δεν εξήλθον του ατμοπλοίου, φοβούμενος μήπως πάθω όσα έπαθον κατά το πρώτον ταξείδιον. Περί την 4ην μ.μ. ώραν αναχωρήσαμε εκ Θεσσαλονίκης, περί δε την εσπέραν εβλέπομεν καθαρώς μακρόθεν το Άγιον Όρος, προ πάντων δε την κορυφήν του Άθωνος. [...]

Σύλληψις και φυλάκισις υπό των Τούρκων

Όταν το πλοίον [κατά την επιστροφή από το Άγιον Όρος] έφθασεν εις τον λιμένα της Θεσσαλονίκης έκρινα καλόν να εξέλθω διά να προσκυνήσω τον τάφον του Αγίου Δημητρίου, του προστάτου μου και μετά Θεόν φύλακος και σωτήρος μου. Εξελθών, δεν ηξεύρω πώς, πάλιν οι Τούρκοι με εξέλαβον ως κατάσκοπον και με είχαν υπό επιτήρησιν αρκετάς ημέρας. Όταν δε απεφάσισα να φύγω και επέρασα από το Τελωνεῖον με συνέλαβον και με επέρασαν από τρεις σειράς συρματοπλεγμάτων και με έκλεισαν εκεί. Εύρον δε εκεί κεκλεισμένον νεανίαν, τον οποίον ηρώτησα· διά ποῖον λόγον μας έκλεισαν; μοι λέγει· Διά να μας φονεύσουν, και εγώ είπον· Τι κακόν εποιήσαμεν; Άφησε, μοι είπε, μη εξετάζεις το διατί... Δεν παρήλθον ολίγα λεπτά της ώρας και κατέπλευσεν εις τον λιμένα της Θεσσαλονίκης ατμόπλοιον ερχόμενον εκ Ρωμανίας με φορτίον πετρελαίου και αρκετούς επιβάτας.

Μόλις όμως έφθασεν, τις οίδε πώς και από ποῖαν αιτίαν, δοχείον τι του πετρελαίου ήναψε, το οποίον ακαριαίως μετεδόθη εις όλον το φορτίον, και εις μίαν στιγμὴν κρότοι ισχυροὶ ηκούοντο και φλόγες ουρανομήκεις ανεπετάσσοντο. Η Θεσσαλονίκη εγένετο ανάστατος! Χιλιάδες ανθρώπων κατήλθον εις την παραλίαν, άλλοι διά να ίδουν και άλλοι να σώσουν τους κινδυνεύοντας επιβάτας με τας λέμβους και τα πλοία. Έφυγον δε και όλοι οι φύλακες από το Τελωνεῖον. Την στιγμὴν εκείνην ο νεανίας εκείνος εξαγαγών ψαλίδιον εκ της τσέπης του έκοψεν τα σύρματα, και λαβών με εκ της χειρός εξήγαγε έξω της φυλακής. Είτα πληρώσας Εβραίων τινα λεμβούχον τω είπεν να μας υπάγη εις το ελληνικόν ατμόπλοιον, το οποίον ευρίσκετο έξω του λιμένος. Ενώ ητοιμαζόμεθα να εισέλθωμεν εις την λέμβον, ήλθεν ο στρατιώτης εκείνος που με έκλεισεν εις τα συρματοπλέγματα να με συλλάβη, αλλ' ο νεανίας εκείνος, όστις με εξήγαγε, τω έδωκεν ράπισμα και έφυγε.

Ανήλθομεν εις το ελληνικόν ατμόπλοιον και εγώ εφρόντισα να τοποθετήσω τα πράγματά μου, αφού δε τα ετοποθέτησα, εστράφην διά να εύρω τον νεανίαν εκείνον, τον σωτήρα μου, να τον ευχαριστήσω και ερωτήσω ποῖος και από πού ήτο. Αλλά δεν τον εύρον. Ερωτήσας σχεδόν πάντας τους επιβάτας και τους του ατμοπλοίου αντελήφθην ότι ουδείς είδεν αυτόν, ούτε να εισέλθη εις το πλοῖον ούτε να εξέλθη. Τις ήτο και τι εγένετο ο Θεός οίδεν. Εγώ τούτο μόνον οίδα, ότι μετά πάροδον αρκετών ετών, ότε ηλευθερώθη η Θεσσαλονίκη και επήγα και ελειτούργησα και εκήρυξα τον λόγον του Θεού εις τον Ναόν του Αγίου Δημητρίου και είδον την εικόνα του Αγίου, ανεμνήσθην ότι ο νεανίας εκείνος που με ηλευθέρωσε της φυλακής και με ωδήγησεν εις το ατμόπλοιον είχεν μεγάλην ομοιότητα με την εικόνα του Αγίου Δημητρίου.

Εκ Θεσσαλονίκης εκπλεύσαντες το εσπέρας την πρωίαν εφθάσαμεν εις Βόλον...

Ικετευτική δέσις προς Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον δι' απελευθέρωσιν Θεσσαλονίκης

Αναχωρήσας εξ Αγίου Όρους και, ότε το πλοίον έφθανε εις τον λιμένα της Θεσσαλονίκης, πλησιάσας είδον την πόλιν εκ του ατμοπλοίου και δακρύσας έλεγον:

“Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκη, ω Θεσσαλονίκη! Το πάλαι μεν ένδοξος και τετιμημένη, νυν δε άδοξος και καταφρονημένη. Πού η αρχαία δόξα σου; Πού οι μεγαλοπρεπείς και ωραίοι ναοί σου; Φευ! μετετράπησαν εις τζαμιά. Πού είναι οι Άγιοί σου; Ο Μεγαλομάρτυς Δημήτριος, ο φρουρός σου και φύλαξ, ο πρόμαχος και υπερασπιστής σου; Πού οι Άγιοι Αρχιερείς σου, Γρηγόριος ο Παλαμάς, Ιωσήφ και Θεωνάς; Πού ο Όσιος Δαβίδ και η Οσία Θεοδώρα, και τόσοι άλλοι Άγιοί σου παλαιοί και νέοι; Αι αμαρτίαι σου ήσαν πολλάι και διά τούτο σε εγκατέλιπεν ο Θεός. Σε εγκατέλιπον δε και οι Άγιοί σου και προ πάντων ο φρουρός και φύλαξ σου και βοηθός, ο Άγιος Δημήτριος, όστις τόσας και τόσας φορές σε εβοήθησε και σε ελύτρωσεν από τους εχθρούς σου και από άλλους κινδύνους. Αλλ', ω Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Στρατηλάτα του επουρανίου Βασιλέως, σε ικετεύω και παρακαλώ θερμώς, μεσίτευσον προς Κύριον υπέρ της πατρίδος σου και ελευθέρωσον αυτήν εκ της δουλείας των αθέων Αγαρηνών. Έχεις την παρρησίαν και ό,τι ζητήσεις από τον Κύριον το λαμβάνεις. Αρκετά έτη εγκατέλιπες την πατρίδα σου διά τας αμαρτίας της. Ελθέ και πάλιν εις αυτήν διά να λάμψη και πάλιν εις αυτήν η Ορθόδοξος πίστις και δοξασθή το όνομα του Υψίστου Θεού”.

Μετά δύο έτη έγινεν ο Βαλκανικός πόλεμος και η Θεσσαλονίκη ηλευθερώθη τη μεσιτεία και βοηθεία του Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου κατ' αυτήν την ημέραν της επετειού εορτής του, ήτοι την 26ην Οκτωβρίου 1912.